

Z napravo izvršljive listine je postal prvotni tožbeni zahtevek dovršen, in upnica je izgubila pravico, izbirati si med uveljavljenjem tožbe, ali uveljavljenjem izvršilnega zahtevka. Več kakor en izvršilni naslov za eno in isto terjatev ni dovoljeno imeti, in če je za kako terjatev izvršilni naslov že pridobljen, ni smeti uvajati pravde v doseg drugega.

Upnica mora marveč iskati plačilo iz izvršilnega naslova v izvršilnem postopanju in zavezanec more samo tekom postopanja uveljaviti svoje ugovore. Izvršilo je zaprositi pri okrajnem in zemljiškoknjižnem sodišču v Tolminu, ki je izključno poklicano razsoditi o zatrjevanem delnem plačilu. Pravdna pot je torej izključena ne samo iz splošnih razlogov primernosti in ekonomije, temveč tudi z ozirom na določila o pristojnosti (anal. § 42 zadnji odst. jur. nor., § 477 št. 3 in 6 civ. pr. r., §-i 4 št. 6, 35, 51, 88, 89 izvrš. r.).

Tu gre za posebno mandatno postopanje. Proti izdaji plačilnega naloga je dopustno samo pravno sredstvo ugovorov, o čemer je vedno odločiti s sodbo, tudi če je ugovor samo formalen in bi ga bilo tudi uradoma zapaziti. Razveljavljenje postopanja bi bilo brez smotra, ker je že izpodbijana razsodba razveljavila, sicer ne tožbenega zahtevka ampak le zanj protipravno izdani izvršilni naslov, ter mora tožiteljica bodisi po §-u 41, bodisi po §-u 51 civ. pr. r. povrniti stroške.

Priziv je potemtakem neutemeljen.

Resolucije,

sprejete na II. slovenskem odvetniškem shodu v Ljubljani,
dne 25. oktobra 1903.

Slovenski odvetniki in odvetniški kandidatje iz vseh pokrajin c. kr. višjih deželnih sodišč v Gradcu in Trstu so se, zbrani na shodu v Ljubljani dne 25. oktobra 1902. leta, iznova posvetovali o položaju, v katerem se nahaja slovenski narod z ozirom na vprašanje enakopravnosti njegovega jezika

pri raznih javnih, zlasti pa sodnih uradih, ter prišli na podlagi podrobnih in zanesljivih poročil do naslednjih sklepov:

1. Obžalovati morajo, da peticije, katere so bili na podlagi sklepov v Ljubljani z dne 17. julija 1898 kmalu potem c. kr. ministrstvu za notranje stvari, za justico, nadalje za finance in trgovino izročili in v katerih so bile natančno popisane neštete krivice doslednega zapostavljanja slovenskega jezika, kakor tudi pripomočki, da bi se tem krivicam lahko v okom prišlo, — niso imele doslej skoraj nikakega vspeha.

2. Z ogorčenjem morajo temveč konstatovati, da so se razmere, proti katerim so bile zgoraj omenjene peticije naperjene, celo poslabšale v nekaterih pokrajinah, tako posebno na Spodnjem Štajerskem, kjer je grajani sistem z doslednim nameščanjem nemških in slovenščine navadno nezmožnih uradnikov skoraj onemogočil praktično slovensko uradovanje, dalje v Istri in na Koroškem, kjer se je zraven tega v zadnjem času začela še celo teoretično zanikati pravica, rabiti slovenski jezik pri sodiščih. Dandanes se višja oblastva in ministrstvo ne ozirajo več na sposobnosti in zmožnosti, marveč le na politično mišljenje prošnjikov.

3. Slovenski odvetniki, v svesti si, da so prisegli čuvati zakone, morajo torej iznova protestovati zoper to, da se slovenskemu narodu še vedno krati po ustavi in drugih zakonih z jamčena enakopravnost v uradih, da se vedoma prezirajo celo jezikovne naredbe, ki so bile za sicer nepopolno uresničenje enakopravnosti izdane in da se to uresničenje celo očitvidno onemogočuje z nameščanjem slovenščine nezmožnih in njej neprijaznih javnih organov med Slovenci.

4. Posebej izražajo svoje začudenje, da se vzlic obljubam c. kr. justičnega ministrstva še sedaj in sicer edino le za slovenski jezik ne izvršuje staro zakonito določilo §-a 27., patenta z dne 7. avgusta 1850, drž. zak. št. 325 po katerem je c. kr. najvišje sodišče zavezano, da svoje odločbe z razlogi vred izda tudi v tistem jeziku, v katerem se je razpravljalo že na prvi instanci. Takisto izražajo svoje posebno začudenje, da c. kr. višje deželno sodišče v Gradcu tudi v čisto slovenskih pravnih sporih še vedno proglašča ter izdaja svoje odločbe edino le v nemškem

jeziku, odnosno jih zaukazuje protivno §-u 215 sodnega pravilnika prevajati po prvih instancah.

5. Slovenski odvetniki in odvetniški kandidatje protestujejo proti slovenskim kurzom v Gradcu, Celovcu in v Mariboru, ki nimajo drugega namena, kakor vzgajati nemško misleče uradništvo, katero naj preplavi slovenske dele štajerske in koroške dežele, ki naj iztisne slovenski naraščaj, katerih namen je na kratko, pospeševati germanizacijo v teh deželah.

6. Jezikovna naredba predsednika grofa Gleispacha, vsled katere se morajo zapisniki o priliki zasliševanja strank delati v slovenskem jeziku, kadar so te samo slovenskega jezika zmožne, naravnost nasprotuje postavno zajamčeni enakopravnosti slovenskega jezika, ker se sme v slovenskih deželah vsak Slovenec posluževati svojega jezika in ima tudi pravico zahtevati, da se njegove izjave v istem jeziku zapisujejo, kakor sme zahtevati slovensko rešitev pismenih predlogov.

7. Slovenski odvetniki in odvetniški kandidatje pričakujejo tudi od vseh slovenskih in slovanskih poslancev, da bodo brez izjeme in takoj se lotili uresničenja vseh danes izrečenih želj in zahtev z vsemi sredstvi ter da bodo to smatrali nepogojno za prvo svoje delo, ker sedaj res ni važnejšega vprašanja, v kolikor se ista tičejo skupnih naših narodnih razmer. Njihovo geslo naj bude: Gleispach proč iz Gradca!

8. Slovenski odvetniki in odvetniški kandidatje izjavljajo, da bodo tudi poslej pripravljeni zastopati in braniti enakopravnost slovenskega jezika v uradih po vseh slovenskih krajih, zlasti tudi na Koroškem, z vsemi zakonito dopustnimi sredstvi, in to v interesu dobre uprave sploh in zdravega pravosodja posebej.

9. Ti sklepi se naznanijo c. kr. ministrstvom za notranje stvari, za justico, finance in trgovino, predsedstvu c. kr. najvišjega sodišča, predsedstvoma c. kr. deželnih višjih sodišč v Gradcu in Trstu in vsem slovenskim državnim poslancem.

